

IRODALOM FEKETÉN – FEHÉREN

Irodalmi és kulturális folyóirat

Gere Irén: Ladik

GERE IRÉN ÍRÁSAI

A Vizuális Pedagógiai Műhely kiadványa – 2009/02. szám

Gere Irén: Stég

GERE IRÉN BEMUTATKOZÁSA

Szigetszentmiklóson születtem a Kis-Duna partján 1955-ben.

Akkor és ott el is dőlt minden! Ma már tudom, hogy tényleg a Sors rendelte így! Nem véletlen, hogy hova születünk! Kézen fogott és felnevelt az a hely. Az udvar, az utca, a part, a ringatózó ladikok, a homokbuckák, a galagonyabokor árnyéka. És nevelt, pallérozott a család szigora, erkölcsse, a kétkezi, dolgos parasztemberek tisztessége, becsületesség! Jó példában nem volt hiány!

Aztán meghalt a nővérem, az apai nagyapám, az apám egy éven belül, - még tízéves se voltam - és meg kellett tanulni egy felébe tört családban teljes életet élni. Nem könnyű ez egy gyereknek! Szomorú, szemlélődő évek jöttek, spontán lázadások, talán a sors ellen, vagy ki tudja azt ma már! Az iskolában csodálatos tanárok egyengették az utat előttem, keltették fel az érdeklődésemet számtalan dolog iránt!

Aztán tizenhárom évesen egyszerre „gyúltam szerelemre” az irodalom és a sport iránt! Ekkoriban próbálkoztam meg először magam is a versírással.

A könyvek és a labda!

Micsoda évek voltak! A sport levezette az összes feszültséget, ami felgyűlt bennem. A könyv, főleg a vers - simogatta a lelkem! Minden sebet begyógyított.

Hosszú évekig az iskolapad és a kézilabda pálya közti megtett út volt a legrövidebb egyenes az életemben! Azt mondják, jó kapus voltam!

Persze eljött az idő, hogy fel kellett nőni, „felnőtté válni”, és ez bizony már nem nagyon sikerült! Igaz, voltak szerelmek, csalódások, házasság, válás, kudarcok sorozata, de én nem tanultam belőlük! Megvolt a „menekülő út”! Hiszen minden bajra, problémára volt megoldás!

A vers! Akár olvastam, akár írtam!

Máig nem nőttem fel igazán! Addig, míg egy tökéletlen, ellentmondásokkal terhelt világban keresem a harmóniát, hogy' is tehetném?

Könyvtáros lettem. Ez, szinte már „sorsszerű”. Szemlélődő könyvtáros. Versíró könyvtáros.

Mindenre nyitott, lelkes. Lelkes kereső. Barátokat kereső. Barátokat találó. Egész életre barátokat találó! Igen! A Sors megadta a második esélyt. ....mert volt a vers, és lettek a barátok! Sőt! Harmadik esélyt is kaptam. Van egy fiam. Van egy hatalmas, választott családom. Sok-sok gyerekekkel, sok-sok szeretettel.

A vers ma már minden nap kísérlet a teljességre!

„Kísérlet a bánat ellen” - ahogy Nagy László írja!

Kísérlet a „társas magány” feloldására.

A számítógép és az Internet új távlatokat nyitott meg számomra! Bár még csak "ismerkedünk" ...mégis újra írom, és már nem csak olvasom a verseket!

Te is megtalász a következő oldalakon:

<http://www.amatormuveszek.hu>

<http://www.poet.hu>

<http://www.csillagszemek.hu>

Korábban a

Magyar Ifjúság

Ifjúsági Magazin

Élet és Irodalom

oldalain jelentek meg írásaim.

....és tagja voltam a Fiatal Művészek Klubjának,

...de rég is volt!

Jelenleg van egy saját honlapom:

<http://matasicsi.mindenkilapja.hu/>

...és sok-sok versem a HotDog-on:

http://www.hotdog.hu/blog/blog.hot?u_id=589678

GERE IRÉN ÍRÁSAI

...vagyok...

Nem vagyok mesék garabonciás diákja!
Szél vagyok, mely megsimítja az arcod,
könny vagyok, mely kigördül szemedből.
Harmat vagyok hajnali réten,
madárdal egy csodás mesében!

- - -

Nem sámánok testvérhúga vagyok!
Énekemmel nem keltem fel a Napot!
Siratódalom csak a hópehely érti,
egymagam a világgal nem pörölhetek!
Sorsom a történelem nem fogja mesélni,
egy halom föld lesz csak igazán enyém,
mely örök időkre majd eltemet!

Őrület

Tudod te milyen az,
ha összetörök a képed,
épp mikor magadat a tükörben nézed?
... mikor szertehull gyönyörű, régi
nevetésed, és helyette nincs más,
mint örült vigyor?
...mikor elborzadsz azon, mit
az imént láttál, és inkább
hátrálnál kicsit távolabb e pillanattól,
mit az örület pengéje metszett,
- és neked cseppet sem tetszett?

Bizonytalanul

Állsz reménytelenül
vacogva, fázva,
talpadat égeti e század,
állsz bizonytalanul:
vajon megmarad-e csontvázad
ősleletnek,
ha léted leszárad, és
évmilliók peregnek
el feletted!

Napok lázadása

Napjaim fellázadtak,
rég lehullt simogatások
csupán fakó emlékeim,
tüzes boromat lassan
kinövi a szóda -
s a mámor,
a régi mámor,
tompá ütésként
dobol fejemen!

Esti séta

Az éjfél még úton talált.
Sár festette csizmám bokáig.
Léptem - vitt az út előre -,
talán csak ő tudta már:
hová indultam el, s mivégre.

Csak a szíve látszik

Lemostak róla az évek
mindent, mi hamisan fénylett!
Homloka redőit keserű percek
ujja szántotta mélyebbre -
újra, újra.
Bőrébe savként maródott
- fájva - a közös asztal,
közös ág hiánya! -
Csak csak a szíve látszik
állig begombolt inge alól.
Arca elé tükröt
csak a tegnap tarthat!
Él, szeret, szeretik,
de ennél többet - hiába -
nem akarhat!

Vonzásban

Némasággá zsugorodott
köztünk a szó,
ólom-titkaink
egymásba zuhantak.
Másé vagy.
Önzésem nem fog rajtad.
Érted kiáltó hangom
éle csorba, nem metsz,
csak tép és roncsol, -
mégsem engeded,
hogy elhagyjalak,
és én sem tudlak
elküldeni magamtól!

Mint a varázslat...

Csak megérintelek
gyöngéden, mint a gondolat,
puhán, mint a nyár eleji
tópart langyos homokja,
csak megfogom a kezed,
és vezetlek, mint gyermeket,
kinek lépte bizonytalan,
tétova még.

Csak repülünk kicsit
együtt, hogy föntről
nézhessük a világot,
mint a madár,
ki békés fészket keres
magának a szerelemhez!
Csak megérintelek,
észrevétlenül, mint a varázslat,
mint a gyorsan múló mámor!

...átsuhant egy fény...

Egy dallam csendült az éjben!
- valami megérintett! -
Valami, amit nem is vártam,
valami, amit nem is kértem.
Csak átsuhant egy fény a szobámon,
és visszahozta eltűnt ifjúságom.
Csak egy távoli hang volt, nem több,
de átmelegítette a lelkem, aztán
- órákig még - csak erre a hangra figyeltem.

Valami elkezdődött!
Valami dörömbölt egyre,
- utat keresve a szívembe.
Valami átszivárgott az éji homályon,
hogy feloldja némaságom...!

Könnyeid

Romokban látod vélt világodat,
romokban látod lepke-álmodat.
Vattacukor szerelmed elolvadt csók közben,
hernyóselyem perceid fonallá szövődtek,
...ólom-könnyeid a porban elgurultak!

Elveszett idő...

Talpad alatt hullámzik a föld,
fejed alatt gyűrődik a párna,
Kezed alatt nedves az ajtókilincs,
szavaidban fuldoklik az igazság...!

... ki tudná visszahozni
a veszni hagyott időt?!

Érett vagy a szerelemre,
de szerelmed nem érhet be,
mert elvétetted a lépést!

Csak egy kockás pléd
marad meg neked
és a rágógumi illata,
meg a rét fűvének
halvány, zöld maszatja
kitérdesedett,
kopott farmerodon!

Vers

Homokba írom,
szavakba rejtem,
hajadra szórom,
szívedre ejtem,
kezedbe teszem,
s nem veszed észre:
Te segítettél
"csinálni" készre!

Játszani jó....!

Ha dobbant az ősz
köd-paripája,
s hozza az éj-hideg bánatot,
csontszívek csörrennek
az esti homályban,
s már nem hiszem el,
hogy én - én vagyok!
Verdes a vágy
összetört szárnyal,
vergődik egyre -
nem bír a sárral.
Késhegy a szívben
a tegnapi bánat,
holt akarásokat
fed be a hó...,
alszik a gyermek
kedv a homályban,
s csak álmodja azt,
hogy játszani jó!

Ajándék

Adnék neked emlékvirágot,
fél lepedőt, fél takarót, egész világot,
- ha volnál!

Ha nem leszel...

Ha nem leszel,
meghalnak a tűzvirágok,
fényüket veszítik
az arany szavak,
magány pengéje
gyilkolja a perceket,
lételem gondkígyói
fojtogatják a liliumokat!
Ha nem leszel,
elkomorulnak a fények,
elszáradnak az ezüstös
nyárfalevél-remények,
az ígéret-madarak
messze elszállnak,
csók ízű éjszakáim
köddé válnak!
Ha nem leszel,
megfagy a tiszta tekintet,
szél tépázza
haldokló emlékeinket,
hazugságba botló
lábaim nyomát
átléped végleg,
s rám szakítod
az éjszakát!

Dac...

Elnémultak a harangvirágok,
szembefordultak a széllel!
Lehunyt pilláik alá a por
nem talál utat magának!

Hiányom

Mikor már fáj a hiányom,
akkor érzed csak, hogy hiányzom!
...és ha mégsem...?
mindegy, hogy életem
hozzád közel vagy
tőled távol éltem!

Arcod

Arcodba égett a szíved,
arcodba vésődött a korod,
arcodon ül minden gondolatod.
Tiszavirág életű örömeidről
csak a tolvaj percek tudnak,
a ritkuló erdőt fejedem
lassan dér lepi már.
Nem is látlak, csak érzem:
bennem vagy valahol, egészen
mélyen és mégis távoll! -
Túl a falakon és kerteken,
túl a leheletpárás,
ködfátyolos éjszakákon.

Tartalak

Élsz gyökértelenül,
sodor a kóbor szél
kopár tarlókon keresztül.
Hozzám vetődtél, megfogtalak,
de bírlak-e tartani erősen?
Vagy elragad tőlem, s
tovább kerget egy új vihar?

....

Gyöngé indáiddal
kapaszkodj hát
szorosán belém!

Örökségem

Apám rám hagyta a szívét,
a vadul zakatolót,
a pipacspirosan izzót,
száz sebből vérző,
örök-gyermek szívét.

Apám rám hagyta tekintetét,
a tenger-tisztát,
a szeptember-szomorút,
könnytől fátyolos,
néma tekintetét.

Apám rám hagyta álmait,
a fecskeszárnyúakat,
a csillag-távoliakat,
el nem érhető,
bolondos, tündérialmait.

Apám rám hagyta hitét:
a megtiport virágot,
a sárban fűrösztött szirmokat,
megkínózható, de
el nem pusztítható hitét!

Tél

Rozsdás tű fokán
sír át a tél,
borzongást hoz,
üzenetet az égből,
gyermekkönny-
pelyhek fagnak
a földre,
sikoltó késéleken
siklik a szán!

...apró tüzeket gyújtok...

Nem akarok felégetni semmit!
Csak apró tüzeket gyújtok az éjben,
hogy senki ne fázzon a télben,
hogy senki ne féljen a sötétben!
Csak apró tüzeket gyújtok az éjben,
csak átmelegítem kicsit a lelkeket!
- Felgyújthatnék erdőket, mezőket, réteket,
de csak melegítek, nem perzselek! -
Csak apró tüzeket gyújtok az éjben,
hogy ne tévedjenek el a csillagok,
hogy segítsenek nektek,
hogy rám találjatok!

Kiáltok...

Süket fülekbe kiáltok:
kegyelemért, életért,
szerelemért!

Preparált szívek,
hagyjatok élni!

Rétek illatát éreztem rég,
hernyók másztak az eperfán!

Most hervad a lélek,
s tán izzik egy csók még,
de látom a véget:
botlik az álom a párna alatt! -

Süket fülekbe kiáltok,
s bár értik a szót, de
a márványajkak már
szóra sosem vetemednek!

Ülök a földön

A földön ülök.
A gyerekeket nézem.
Ez az én világom,
- tudom és érzem!
Holnapot rajzoló kezükbe
teszem a sorsom,
s csak szeretem őket:
nincs más dolgom!

...beszélgetés...

Igazad van, barátom!
Most épp úgy élek, mint
a Földön maradt lélek,
ki eltévedt, s bolyong
az idegenben, hogy
útját keresse, mely
tovább viszi a végtelenbe!

- - -

Igazad van barátom!
Kicsit megrekedtem,
s nem lelem utamat
ebben a rengetegben!
Csak mint leejtett
kavics várok egyre,
hogy jöjjön, ki tovább-
rúg - kicsit messzebbre!

- - -

Igen! Mint a kavics,
úgy létezem!
Ez határozza meg életem:
kavics a nyelved alatt,
hogy gyógyítsa pöszeséged,
kavics a cipődben, a tó
tükrén ugrálva a fényben,
kavics a tenyeredben -
érezd simaságát,
kavics a betonban, hogy
'ki építi házát, érezze
az alap biztonságát! -

- - -

Igazad van, barátom!
Ez egy másfajta létezés.
Másoknak lehet kevés,
de nekem mégis szép talán!
- Még nem költözök tovább
a végtelenbe. Kár lenne,
ha ennek vége lenne!

Az Élet partján

Romokban látod a tegnapi várat,
romokban látod a szép palotát.
Álmokból épült fel újra a házad,
lerombolták a légi csodát!

Hiába nőtt ki a szárnyad végre,
hiába hagyta el lábad a port,
sarjadó szárnyad a valóság tépte,
s elhitetik veled: csak mese volt!

Kezedbe adták a gyilkos fegyvert,
megfagy a könny szemeid alján!
Állsz, mint akit az Isten megvert,
és sírsz egyedül az Élet partján.

Csillagok

Lehulltak mind, mintha
ott sem lettek volna,
soha nem ragyogtak volna.
Egyetlen hanyag kacsintást

sem hagytak utolsó üzenetnek!
Lehulltak - kertek alatt a földön
millió szentjánosbogár -,
anyám szeme csillogott szebben
csupán régen, ha sírt!
Könnyei zsebkendőmre fagytak -
hímzésnek gyűrött rongyon!

Lyukas zsebemből kihullt a kés -
hervadt virágszirom.

Hiába nézek az égre!

Emberi ésszel...

Láttam a hajnalt könnyeket sírni,
láttam az embert mennybe repülni,
láttam a fecskét földre leszállni,
emberi ésszel házat csinálni...!

Válassz engem!

Ne söpörd le a porondot!
Válassz engem!
Válaszd a bolondot!
Az én tréfáim mindig ülnek,
és semmibe sem kerülnek.
Ha kell, én tótágast állok,
vagy fejére állítom a Világot.
Soha ne hidd el, amit mondok,
mégis válassz engem!
Válaszd a bolondot!

Mert...

Új létet teremtő akarásom
csak általad erős:
mert hiszel velem az éj
csillagainak mosolyában,
mert erőd - egymást szorító
kezeink által - erőm is,
mert megtaláljuk egymást
a legsűrűbb ködben,
mert sebemből a te véred
hull - ordítóan fájva,
mert homlokomra
felkarcoltad a szerelmet,
mert melletted nem
riaszt többé a sötét,
mert kést döftél te
helyettem-értem
a Halál üszkös szívébe...!

A sínen

Álltál a sínen,
robogó sorsodat vártad,
a vonatot,
két otthon között lebegve
otthontalanul.
Néztem az arcod, kerestelek,
de az már nem te voltál!
Te már a sínen álltál,
és száguldott veled a lelked
egy távoli, seholsincs
otthon felé!

Szeress!

Szeresd ezt a tüzet,
ezt az örült lángot!
Ne félj, míg itt leszek,
nem szűnik meg a kacagásod!
Néha, titkon tán elborzadva
nézem vad vizek tükrében
meggyűrt, széttört képem!
De ez még nem halál!
Ez még mindig élet, és
éljen így, aki csak így élhet!
Ne félj!
Soha ne félj tőlem,
ha a kezemért nyúlsz,
s csak szálkát kapsz belőlem!

Ég a seb, tudom.
Fáj a bántás,
de ne hidd, hogy
elfogy a megbocsátás!

Vallomás

Ne félj!
Száz szép emléked
örökre megmarad
szívemben - mohos
kő alatt!
Arcod, neved
már gránitba véstem!
Ragyogsz bennem,
mint Hold az éjben.
18

Nyári szerelem

Elindulnak a fák.
A nyári napsütésben
sűrű lombjukon át
az ég beles a földre.
Július kékje elvakít.
Szerelmem sós verítékkal
áztatja csapzott éjszakáim,
csóktól nedvesült ajkam
tél jegét szomjazza,
kezembe olvadó kezed
lánggömbje perzsel.
Százféle tűz ígér
boldog halált a
vad élni akarás
eszméletlen szörnyetegének.

...

Előbb még várom -
talán most meghalunk..,

...

de eljön a fáradt álom,
és esőt álmodunk!

Elhagyottan

Elfed az éj,
két kar átölel,
megmártózol
a szerelemben.

- - -

Ne hívj,
ne átkozz,
ne szeress engem!

- - -

...rejtőzködni, elrejtőzni!
...fedetlen lelkem
ne lássa senki!

- - -

Vak a hóbert,
mely űz egyre -
madarak könnyét
gyűjteni egybe...

- - -

...elfogy a szerelem,
meghal a vágy,
szegényes fekhelyed
már csak az ágy!

- - -

...ujjam hegye -
picike párna:
nem vár senkit,
nem vár rád ma!

- - -

Csillag sem mozdul,
néma az ég,
nem hívlak szeretni,
szeretni még!

- - -

Nikotin virít
ujjamon sárgán:
rágyújtok újra,
egyedül, árván.

Fekete szárnyak árnyékában

Most hó hull és fázunk,
és meghal sok álmunk,
s a nyár már csak emlék,
bár miénk volt nemrég,
és tavaszt szeretnénk,
és napfényre mennénk,
de eltűnt már minden,
miben hittél és hittem,
s köröttünk már csak
árnyak és fekete madarak
szállnak.

Szívünkre ráfagy
a tegnapi bánat virága,
és mégsem hisszük,
hogyminden
hiába!

Bűnök

Hány szó égett el benned,
mielőtt kimondhattad volna?
Hány perc maradt parlagon mögötted?
Hányszor adtad el üdvösségedet
egy marék szerelemért?

Kor és társadalom számláján
van még elég hely -
sötétkék vétkeiddel érc-tollad
teleírhatja a lapokat!
Megnyugvást mégsem téphetsz
magadnak a mezőről!

Hányszor vetkőztél mezítelenre - hiába?
Hányszor álltál árván, védtelen' -
dacból, önárulásból az éjben?
Hányszor hazudtál önmagadnak
háttal a tükörnek, nyitott szemmel,
ökölbe szorított kézzel - muszájból?

- - -

Gyilkos csend üli meg lassan a szobádat -
vannak bűnök, amikre nincs bocsánat!

Mama

Mikor még tehén volt
az öreg istállóban,
és malac visított
éhesen az ólban,
s a fürge csirkéknek
a búzaszemet szórtad,
életem legszebb versét
már akkor eldaloltad!

Szorosra kötött
fejkendőd alatt,
szemedben a régi tűz
örökre megmaradt,
csak az én lelke a vágyott
nyugalmat nem leli,
mert még ma is
a Te daloddal van teli!

Példakép

Látod?

A pók képes arra, hogy
mindig újrakezdje!

Anyu!

Te adtál nekem életet,
játékos, boldog gyermekéveket,
gyújtottál hatalmas tüzeket
lelkemben, hogy világítsa
meg az ösvényt, amerre járok,
s örültél, ha találtam pár
jó barátot!
Utamat összegyűjtött filléridek
kövezték, s pár boldognak
tűnő emlék, mit felidéztem
éppen nemrég!
Szívemből gyomokat irtottál
és világítottál a sötétben,
míg a jó utat kerestem az éjben!
Kosaradban remény és hit lapult,
mit nem ronthatott meg a múlt!
Nekem te vagy a jóságos Óriás,
ki kékre festi az eget - és
mint a mesében: reménység és
szeretet hull alá, s jótékony feledés!
És, ha akarom,
minden bűnömet feloldja
egyetlen anyai ölelés!

A Világ szögei

Emberek vagyunk:
ujjunkat belemártjuk
a történelembé,
megsejtjük a Föld
kérgé alatt
megbújó halált,
szavakat hámozunk
az Értelme kosarába,
lecsapoljuk az
ézelmekek mocsarát,
és mindezt semmiség,
hiszen csak
rozsdás koporsósögei
vagyunk a Világnak!

...**Semmi**...

Borzongás fut át a hátamon,
nedves az ingem; világot
tartó tenyeremben — már
úgy ézelem: semmi nincsen!
Álmaim gyűrött párnám
alá szorultak, festett
egem üstökösei lehulltak!

...

Belátni mégsem képes
a szív és az ész, hogy
végleg részekre hullott
a nagy egész!

A szél

A zűrzavar már elnyomja
a tiszta hangokat.
Valahol még felsikolt
egy lázadó erélyesen, de
elfárad, s elcsendesül.
A füst, korom már
ellepi a színes foltokat.
Egy tűzpiros még
elvakít, de lassan
rá is köd szitál és
mindent szürkeség borít!
Az idő feledést hint
a rohanó tegnapokra:
bár küzd még egy emlék
a múlt homályával, ám
végül szertehull, mint
a többi elfelejtett álom!
Csak a szél zenéje szól
szomorú őszinteséggel:
Elfújja a lerakódott port
a tiszta fényekről,
emléket hoz a múltból,
és felszárítja a part homokját!

Nyár!

Szivárvány feszül fölöttem,
elmúlt a zápor — megfürödtem!
Csapzott hajamban szárítkozik
a Nyár!

Nyári halál

Indulnék már!

Hétköznapi örjögő magánya

gyilkolja az élni akarást,

muskátlis sírok pihegnek

a nyári napsütésben:

— övék az örökkévalóság!

Fáradt akácok fekszenek

keresztbe az úton,

fonnyadt leveleiket

porban megfűrösztik:

— a halál nyáron tud

legjobban fájni!

Árva kezemből enni

adok az elmúlásnak.

Indulnék már!

Nincs könny megsiratni a múltat,

csak állok a ravatal mellett,

tegnap rajongó szemem

fénye megkopott,

s valami nagyon fáj!

Pemete ízű szerelmeimre gondolok,

miket eltemettem sorra,

temető szagú éjszakáimra

emlékezem égő szívvel:

mintha a megszegett

kenyér vére hullana!

Indulnék már.

Lábaim ólommal nehezülnek,

barátságot hazudó szíveket

keresnék — hiába!

Már a hazugság is drága!

Szent szövevényeit a létnek
nincs kedvem csodálni!
Acélmagányom pengéje
élesen villan a Napban,
indulnék már!
Téged, talán, még megkeresnék
a közlgő perc téglafala mögött,
megkeresnék és kitakarnálak,
kitakarnám szenvedő-nevető arcodat
a lét-nemlét kapujában!

Akit én szeretek

Akit én szeretek,
legyen penge éle,
vakon lépjen velem a mélybe:
a Sátán elébe!

Akit én szeretek,
nem érett narancsot kóstol.
Aki az én ajkamra csókol,
épüljön újra, tiszta szóból!

Akit én szeretek
tűz-gyöngy ingben járhat,
Istenné is válhat,
csak ne legyen fáradt!

Akit én szeretek
hittel mosolyogjon,
szürkén is ragyogjon,
s ha akarom, elhagyjon!

Sírni nem szabad...

Nem hull már a könny a fákról,
megfagyott sóhajunk a télben,
didergő kígyó-gyökér kezek
melegszenek a Föld szívében.

Cipőnk sarka a jég-tükör eget tapossa,
sapkáink alatt vak álmok keringnek,
tavaszimádó kihalt kertek virágai
többé már nem hallják közös lépteinket.

Égnek a hidak, olvad az út mögöttünk,
a deszkapallót elvitte az ár —
és sírni nem szabad, tudom,
s tán nincs is mit siratni már!

Mielőtt...

Mielőtt ellobbannánk egy
tűzkristály-lobbanásban,
mielőtt porig égnénk egy
vad, gyilkos mérgű lázban,
mielőtt ajkunk végleg
Szülőföld-anyánk csókját
szomjazza örökké, újra,
mielőtt a Halál kezét szorítva
indulnánk végső útra,
felejtünk el végre
gyűlölni, fájni,
szervenndni hiába,
gyilkolni, csatázni!

...

Mielőtt utolsó gyertyánkat
az Éj meggyújtja,
szeressünk, szeressünk!
Újra! Újra!

Aki szerelmet érdemel...

Ijesztő-gonosszá érett a lelkem.
Eddig csak szenvedtem, estem-keltem,
ma ennek végleg vége!

Már tudok ölni is, ha kell,
ám aki szerelmet érdemel,
jöjjön el maga érte!

...

Megkap majd minden álmat!
Ezerszer legyen áldott!

Igazságok

Közrefognak,
forognak köröttem:
hazugság, gyávaság,
álhumanizmus.
Képembe röhög
a szólásszabadság,
s a papírkosár még
mindig nem lakott jól
összetépett igazságokkal!

Legyen tiéd!

Legyen tiéd szelíd tündérek
bársony mosolyfátyla,
az egek hajnalra pirkadó
szomorú harmatvarázsa,
ideges lángnyelvek elhaló,
megbékülő muzsikája,
fáradt-erős ujjaim
utolsó simogatása.

Legyen tiéd távoli tájak
útra hívó szólítgatása,
a tenger hullámainak
békét üzenő mormolása,
holnapba tekintő szemem
utolsó, néma villanása.

Legyen tiéd a Holnap és a Ma,
a Közel, a Távolság,
s az élők mosolya,
legyen tiéd a Hit és
minden Igen a Földön,
és minden kacagás és
minden táruló börtön!

Legyen tiéd a lét
holnapba-lüktetése,
a soha nem alkuvók
gránit szívverése,
hitet osztó istenek
titkos barátsága,
jövőt szülni vágyó
gyémánt akarásom
örök biztatása!
Legyen tiéd!

A Csend ölében

Nem alszom, és
nem vagyok ébren,
csak üldögélek itt
a Csend ölében...,
csak ringatózom,
s dúdlok magamban,
kicsit elrepülök
innen gondolatban!
Csak ringatózom
a Csend ölében,
nem alszom, és
nem vagyok ébren...,
csak elmerülök
valami aranyfényben...

Várakozás

Cigarettavéggel teleszórt
hétköznapiokon,
üres újságcikkeket
böngészve,
hallgatom a száraz
falevelek
halk neszezését
őszre-nyitott
ablakomon át:
és várom már
a bagarol szagú,
fényesre kefélt
Vasárnapot.

...hátha...mégis...!

Órák és napok peregnek,
s mi élünk tovább,
mintha mi sem történt volna!
Felgyújtott percek hamuját
őrzi még a szívünk,
kezünkbe olvadt reményeink
lassan elfolynak gyöngülő
ujjaink közül — és mégis!
Valami megmarad, ha
tudjuk igazán akarni!
Megmarad íze a szónak,
gondolatnyi értéke
a tűnt varázsnak,
és megmarad a hit,
hitünk abban, hogy
nem volt hiába!
S megmarad a remény is
talán, a remény, hogy
hátha...!
Mégis...!

A Nagy Játék

Nézd az élet szebbik felét,
még elbírja szemed a hamis fények
hideg-fehér, vakító csillogását!
Majd elmúlik a csupa-hit ifjúság,
megszűnik a dolgok csalfa ragyogása,
küzdhetsz reménytelenül, vacogva
életed hideg, fékezhetetlen hullámaival.

Bárkád dísztelenné, holnapod bizonytalanná,
sorsod vigasztalanná válik végül.

Rájössz: amit árulsz — bővli csupán;
öklendezve hányod ki a megemészthetetlen
mosolyokat és simogatásokat,
s tán megtanulsz imádkozni is!

Ordítva próbálsz kitépni magad
ezerfogú nyárból, rohanó
időfergetegből, szomorú elmúlásból,
közben látod, amint elfut tőled a perc,
mely az Örökkévalóságot ígérte,
és kacag rajtad az értelem — koldus Isten,
ki tudja: eszköz voltál csupán,
egy nagy-nagy játék apró bábuja.

— — —

Kezeidről lehull a spárga!

— — —

... ócska báb, nem több, mint szemét,
új kell!... a játék végtelen,
elfáradni, pihenni nem szabad!

Barátság

Barátod az,
akit a lelked választ,
és nem keresel
többé semmi választ.
Elfogadod,
mit a sors neked szánt,
s tudod: Ő az, aki
sosem bánt!

Elmész...

Idegen városok,
tájak, várnak.
Szemedben fényt
viszel a hosszú útra,
helyedbe a semmi
cinikus csöndje lép,
szívedben a várakozás
kristálygolyója, látó
lelked már új
csodákat vetít eléd.

Elmész.

De zsebedben a fonál
eltéphetetlen, mely
majd visszavezet,
addig is esténként
mindig utánad röpit
a képzelet.

Elmész.

Kattogó kerekek
gyilkolják a
tegnapi álmot!

Az én ünnepem

Az én ünnepem a másnap!
– mikor már senki nem vár új csodát,
és beéri a tegnapival,
és nem csörren a telefon,
és halkán szól egy régi dal!

— Akkor is esett a hó,
és fény csillant az ágakon,
és akkor is itt járt a Télapó,
— mégis más volt! —
Vagy nem tudom...!

— — —

Mi változott azóta?
Én? Az élet? A nóta?
S ha változott is!
Ki tehet róla?

— — —

A lelkem ma is fényes, lángoló,
még ma is fehér és hideg a hó,
s ha gömbbé gyúrom,
a kezem most is fázik,
és valami mégis úgy hiányzik!

Ébredés

...és megláttam a hajnalt:
álmos volt, kócos és kék szemű!

Nagyon nehéz...

Hittelenül, jövőmtől félve,
miért is állok előttetek:
kedvesen őszinte, kérdező szemek?
Mesterségem nem az alázat,
gyalázatom, csupán csak ennyi!

...

Nagyon nehéz EMBERNEK lenni!

Mégis, mégis

Szárnyatlan vagyok, igaz,
de szállni szárnyak nélkül
mégis, mégis megtanultam!
Lábam föld porába rúg,
kezem forró sárba markol,
mégis, mégis megtanultam
kibújni porhüvely-magamból!

...

A földön járni elfelejtett lábam,
mégis, mégis forrón ölelni
hozzád mindig visszaszálltam!

Téli hangulat

Tisztán és fényesen
hullt ki kezemből a kés.
A hóba hullt, - talán
már meg sem találнам!

Augusztus

Beszippant ez a forró, nyári örület!
— már csak a fejem búbja látszik!
... már csak az ujjam végén a görbület,
mely a felhőkkel játszik!
...végül fáradtan lehull az is,...
— ennek már sosem lesz vége!
Ez a végtelennek tűnő lángolás,
engem is beolvaszt az Égbe!

Társasjáték

Néha megfogod
a kezem, és vezetsz,
máskor cinikusan
a képembe nevetsz,
ahogy nevetsz
magadon is talán
ott, a fal túlsó oldalán.
Néha kinyújtod
a kezed mások felé is,
hiába: ellökik —
marad az érintés hiánya!
Ilyenkor sírsz kicsit,
— titkolva könnyedet —
de tudod: újra és
újra megteszed, mert
nem tehetsz mást!
ez a játék örök...,
a kocka pörög...,
jönnek az újabb körök!
— — —
és megint egyest dobtál...,
tehát: újra „kimaradtál”!

Egymás mellett

Csak lépkedünk
egymás mellett,
s halkan
átlépjük az éjszakát!

Emlékeim

Óriásra nőttek a múlt emlékei!
Holnap talán már fel sem érem őket!

Jelöletlen lapokkal

Jelöletlen lapokkal
játszottam végig
minden játszmát,
— nem csaltam —
sokszor vesztettem,
nem loptam meg
soha senki álmát!
üres zsebbel kószáltam
sokszor az éjben,
— lassan mentem —
nem néztem hátra,
nem volt mért félnem!
Ha néha nyertem,
— forgandó a szerencse —
volt sok barát a jóban,
kincseim mindig
számolatlan szórtam!
A nagy csatáknak
— ilyen a sorsom —
máig nincs vége:
hazardjáték az életem,
és egyre több a vesztesége!
Léptem lassúbb talán,
más nem változott;
hitem a játékban örök,
vállalnom kell a kockázatot!

Indulóban

Már téged sem hívlak,
bolondos-csalfa Múzsza!
Felszárít a szél majd,
nem viszlek hosszú útra.

Nyomomban zöld fű sarjad,
taposni ne akarjad!
Halált szül a lassú bánat —
... ne akarj te ébenfákat!

...futtába'...

hallod, hogy
pletykálnak rólad,
és kiröhögnek,
mert jó vagy.
nem törődsz velük,
— ez a te harcod —
hisz neked így jó:
ezt KELL akarnod,
mert anyád így
tanította, és apád is
ezt állította eléd:
te csak "légy jó",
ha százszor is
rúgnak beléd!
törött üvegcserepeken
futtatnak mezítláb,
és te futsz,
ez a te utcád,
és ott van a házad!
— már nincs is messze —

hiába fektetnek
gerendákat eléd
keresztbe!
még sebtében
letépi az inged,
s mikor úgy hiszik,
már nincs miben hinned, ...
te visszanezel
mosolyogva a
vállad fölött,
pedig tudod jól:
nem ez volt
az utolsó
ilyen köröd!

Szivárvány

Mi volt...?!

Kezedben tartottál
egy marék szivárványt.
Fénye, színe megkopott,
könnyű kormát majd
elfújja a szél!

***

Kiadó: Vizuális Pedagógiai Műhely BT. (<http://www.vpm.hu>)
Nyomda: Palatia Nyomda és Kiadó Kft, Győr, Viza u. 4-6.
Nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes (<http://iropult2006iropult.5mp.eu>)
Alapító-főszerkesztő: Baranyai Attila - Szerkesztő: Bodó Cs. Gizella
Szerkesztőség címe: 8263. Badacsonytördemic, Római út 84.
<http://feketen-feheren.poeta.hu> - [folyoirat@poeta.hu](mailto: folyoirat@poeta.hu)
ISSN 2060-5854

Gere Irén: Tükörkép

Barátok Verslista honlapja:
<http://www.verslista.hu>

Gere Irén

Az Irodalom Fekétén-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://feketen-feheren.poeta.hu>
